

[Peter Nielsen.]

Det har været nævnt, at formålet med det fortsatte arbejde skulle have ligesom et videre sigte, at der ligefrem skulle komme en ny, moderne skattereform ud af dette arbejde. Nu ved jeg ikke, hvor meget man skal lægge i ordet reform, men er det meningen, at hele vort skattesystem skal omkalfatres, og at der skal komme en virkelig permanent skattelovgivning ud af det, har mit parti selvfølgelig flere forhold at bringe ind i forhandlingerne.

Vi vil så spørge, om det fortsat er betimeligt at opretholde skattefradragsreglen, den, der ødelægger enhver ordentlig skatteberegning. Hver gang der foreslås skattelettelse af en vis størrelse, er disse lettelse i virkeligheden af mindre omfang, idet de bliver beskattet i toppen næste år; skatteøgninger bliver af tilsvarende mindre betydning og optræder derfor ofte med disse forfærdende store procenter. Det ville være bedst at opkræve den såkaldte ligevægtsskat, der jo har ganske anderledes jævne procenter og derfor ikke rammer tilfældigt og ofte for hårdt.

Også på andre områder må der reformeres som i andre lande. Det kan kun komplicere det hele for alle skatteydere, at man fortsat prøver at forhale indførelsen af kildeskat, en ordning, som jo alligevel før eller senere vil komme. Måske trænges der til mere oplysning på dette felt, idet man ofte hører udtalt, at kildeskatten kun er en anden opkrævningsform. Hvis det var tilfældet, var det vel ikke værd med så megen uenighed herom. Gennem interessekontorer og på lignende måde kunne den enkelte skatteyder, hvis han ønskede det, selv indføre kildeskat uden samfundets indblanding; men det ville ikke være en egentlig kildeskat, idet der alligevel skulle betales skat af tidligere og ikke af løbende indtægt. For så vidt kunne man også godt indføre kildeskat med vort sædvanlige opgørelses-system uden at hente skatten på arbejdspladsen, selv om det ville være en noget knudret fremgangsmåde.

I tilfælde af en egentlig skattereformdrøftelse vil vi også rejse det spørgsmål, om det fortsat er rimeligt først og fremmest at beskutte indtægter, der er opnået som følge af arbejde. Der er ligesom noget umoralsk i, at det hovedsagelig er de penge, et menneske

erhverver sig ved arbejde, enten som lønmodtager eller i egen bedrift, som skattevæsenet med forkærlighed skal kaste sig over, medens arbejdsfrie indtægter er mere eller mindre skattefrie. Spørgsmålet om kapitalvindingsskat bliver mere og mere aktuelt, så at skatten på arbejde derved kunne nedsættes. Det ville netop fremme flid og arbejdsomhed.

Spørgsmålet om en virkelig forenkling af hele vort skattesystem må også trænge sig på. Vore skattelove indeholder i dag over $\frac{1}{4}$ million ord. Vi må kunne tilrettelægge et skattesystem, der kan siges med meget færre og mere forståelige ord, således at enhver skatteyder kan forstå, hvordan og med hvor meget han bliver beskattet og hvorfor.

Der kan blive meget at tale om, hvis vi skal have en virkelig skattereform, men foreløbig lægger man vel blot i ordet reform dette, at man må se på nydannelsen med en oms, der skulle kunne nedsætte de personlige skatter og, hvad vi også lægger vægt på, skabe en økonomisk stabilitet, der skulle kunne sikre den fulde beskæftigelse. Det må vel også interessere de mange protesterende detailister, for det væsentlige for dem er vel, at deres kunder har arbejde og dermed penge til at købe for; det er nu engang omsætningen, selv med skat på, som købmanden skal leve af.

Selvfølgelig kan der nu i de fortsatte forhandlinger bringes alt ind, som de enkelte udvalgsmedlemmer eller partier måtte ønske. Vi har heller ikke noget imod at tale om den private opsparing, også med udvidelse af kapitalbindingsbeløbet. Jeg udtalte ved første behandling, at ordningen forekom mig noget uretfærdig, idet den giver opsparende med de største skattepligtige indtægter den største fordel. Dertil kommer, at de skøn, der er forelagt udvalget over en sådan udvidet kapitalbinding, synes at vise, at det hele rent samfundsøkonomisk ikke er en pibe tobak værd. Beregningerne går ud på, at når man forhøjer til 2 500 kr.s grænsen, kan der forventes en privat opsparing på 500 mill. kr. Det vil dog betinge en skattelettelse på 275 mill. kr., som alle skatteydere skal betale, hvis man ikke lader de 275 mill. kr. gå ud i forbruget igen. Da sådanne 500 mill. kr. ikke vil være nyopsparing, men ofte om-